

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 6 ptes. l'any; Estranger 6'50 ptes.; nùm. solt 1 pta.

Banc Urquijo Català

DELEGACIÓ DE PALAMOS

Tota mena d'operacions

de Banca i Borsa

Campeonato de España 1923

(Fondo en carretera 134 Kms.)

BARCELONA - FIGUERAS

RECORRIDO EFECTUADO CON BICICLETA
PRECINTADA SIN EXPERIMENTAR
AVERIA ALGUNA

1.º J. JANER

Sobre

Ciclo "Sanromá"

Pneus Hutchinson

Llantas Kundtz

Solicite catálogo
de Sports

A. Sanromá

Balmes, 62

Teéfono, 1445 A.

BARCELONA

Aliments per a Règim Diètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suiça) i

XACOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERNENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS: **PAGÈS I ROCAFORT** (Successors de
A. MASSANA)

Carrer de Fernando VII, 14.

BARCELONA

H. IBÉRICA DEL PADRE

HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEP ROCA**

Comte Assalt, 11 i Lancàster, 2

BARCELONA

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.

S'avisava als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
és que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

ORBIS, S. A.

BARCELONA

Fàbrica pròpia de mobles per a oficines - Multicopis-
tes -:- Màquines per a calcular y demés invents
_____ moderns per a la oficina _____

Casa Central

Barcelona

Clarís, n.º 5

Direc. Teleg.

Orbis - Barcelona

Telèf. A. 458

Domènec Funallet

Taps . Discs . Suro en planxes . Exportació mundial.

(Girona - Espanya)

SANT ANTONI DE CALONGE

J. Amat i C.^{ia}

Dispeses i Casa de menjars.

Esmerat servei

ES SERVEIX A LA CARTA

Pi i Margall, 8 Palamós

SASTRERIA LLORENÇ VIVES

Trajos d'última creació . Especialitat en trajos de totes classes y gustos . Preus mòdics.

Plaça Constitució, 4

PALAMOS

Chr. Hostmann - Steinberg'sche Farbenfabriken

CELLE (ALEMANIA)

FABRICA DE TINTAS PARA LAS ARTES GRAFICAS

CUCHILLAS PARA TODAS LAS INDUSTRIAS, DE LA

MESSERFABRIK REINSHAGEN

REMSCHIED - REINSHAGEN

Representante y Depositario para España.

JACOB WEIL

BARCELONA - Aribau, 133 - Teléfono, 428

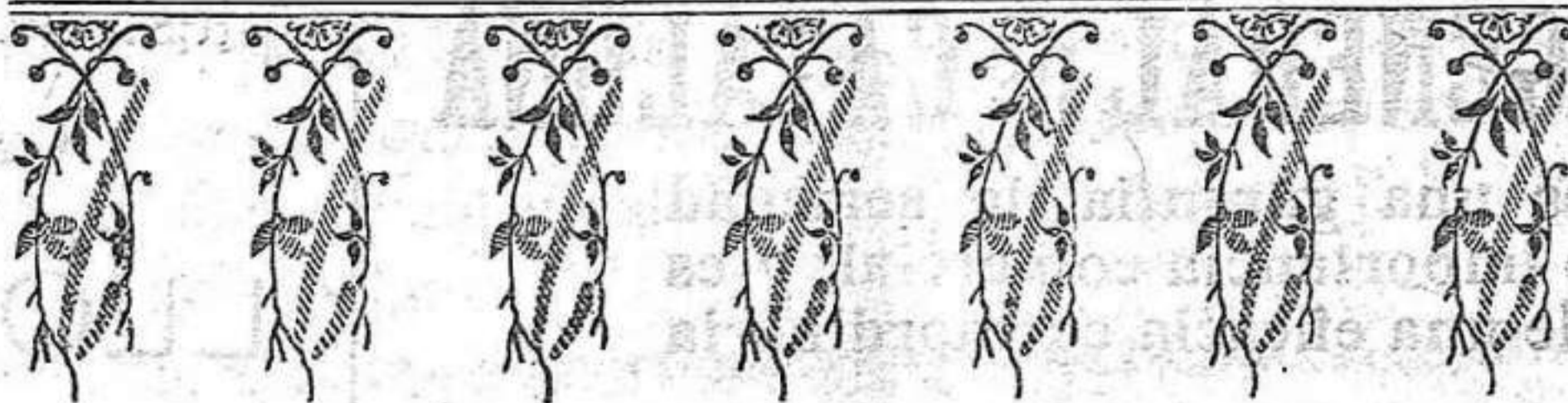
Hotel España

Sant Pau, 9 y 11
Telèfon, 232 A
Barcelona

200 Habitacions amb aigua
calenta i freda. Gran confort
Calefacció.- Ascensor.- etz.

El preferit de la regió

GRAN RESTAURANT
PENSSIO DESDE 15 PESSETES.
COBERTS A SIS PESSETES=

Companyia de Segurs sobre la Vida,

LA NATIONALE

La més important i demés sòlids prestigis entre les companyies franceses.

FUNDADA L'ANY 1830

LA PRÉSERVATRICE

Companyia de Segurs contra Accidents Fundada l'any 1864.

Segurs d'Accidents del treball, Individuals, Responsabilitat civil per accidents de Trànvies, Automòbils, Carros i tota mena de vehicles, Corrents elèctriques, Responsabilitat Civil de farmacèutics, Combinat d'automòbils, complementari del de Vida, Robo, etc.

Representant: **DON ALFRED DIAZ SABALLS**

Cada año

se publica la

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

(Bailly-Bailliére-Riera)

cuidadosamente corregida y aumentada, conteniendo unos

trescientos mil datos y señas

de cuantos se dedican al Comercio, la Industria, Agricultura, Minería, Ganadería, etc., en la extensa y rica Región Catalana

Reseña Geográfica, Histórica y Estadística de cada entidad de población ∴ Producción ∴ Vías de comunicación

Cuatro preciosos mapas

en colores; los más completos ∴ que se han publicado ∴

Anunciar en las páginas de la

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

es una garantía de seriedad e importancia comercial, y es de una eficacia extraordinaria

Un voluminoso tomo sólidamente encuadernado: 20 pesetas Franco de portes en toda España

Anuarios Bailly-Bailliére y Riera Reunidos, S. A. Sección P. — Calle Consejo de Ciento, 240 — Barcelona

Pianos d'Ocasión

MERINO, propi per estudi, al comptat 250 pessetes, a plaços 290, ptes. lloguer, 5 ptes. cada mes.

LERCH, amb perfecte estat, gran ocasió, al comptat 600 pessetes, a plaços 650, ptes. lloguer 15 ptes. cada mes.

Corominas i Creuat esplèndit, al comptat 1100 a plaços 1300, lloguer 30 ptes. cada mes.

RAÓ:

LLORENS

Major, 26

MERCERIA

PALAMÓS

El Senyoriu del Castell de Vilarromà

II

(Continuació)

I arriuem als de Palamós, els quals tenint la casa en terreny franc i lliure, no pagaven més que per les feixes, camps i vinyes que treballaven en terres de Vilarromà.

Pere Salvà, de Palamós, tenia unes feixes per la capella de St. Esteve del Mar.

Ermessinda, muller que fou de R. Ferrer Benet, de Palamós, i tutora de Ramon, fill seu i hereu universal, tenia el mas en el qual habita, i terres a sa Torre. (Item, un dia i una nit al molí des Grau, per moldre-hi. És el molí de St. Joan).

Pere de Arenys, de Palamós, presta homenatge a "*Dominus Guillermo Dei gratia, Episcopus gerundensis, jntis manibus et ore sculato*".

Arnald Loreda, Arnald Vidal, Barceló de Guàrdies, i Marimon Venrell també presten homenatge.

Pere de Anglada, tenia l'hort de s'Estany des Grau i afronta a orient amb B. Cernella, i a occident amb l'Estany de Palamós.

Arnald Ferret, tenia terres a sa Nau, donant una quartera de forment pulcre de la mesura de Monells, (Quasi tots els d'aquesta part usaven aquesta mesura.)

Grau de Castell, tenia dues feixes a sa Nau, i afronta amb el rec del molí.

Pere de Guàrdies, Jacop Soler, Pere de Colls i Guillem Rotger, tenien terres a sa Nau.

Guibert, tutor de Bernat, fill de Pere de Fonellar, tenia una feixa, cases i una cort a Puig del Pedró (suposem que aquest Pedró no seria de cap manera el de Palamós ja que aquí no hi tindria res a veure el Sr. de Vilarromà) afrontant a orient amb P. sa Olivera i a occident amb el mas Boneta i camí.

Guillem Sabater tenia dues feixes a sa Nau.

Guillem Peya, tenia un hort a sa Nau.

Salveta, filla de Arnald Foguet, que ara som muller de Joan Cernella, de Palamós, tenia una feixa i varies cases i una era junt a Cellaria, sobre el Pedró, terres a Estanyol i a ses Murtreres.

Maria, Prioressa del Monestir de Sta. Maria del Mar de *Colónico* (Calonge) té en nom del monestir una feixa a Sauguet. (S'Auguet.)

Cilia, muller que fou de P. Nadal, i Elissenda la seva filla, tenia un quadro terra a Pont de na Ferrera i dóna una lliura de cera.

Jacob sa Guardiola, tenia terres a sa Nau, un camp a sa Guardiola, a Prat de Pons, a sa Morella i una feixa a S'Auguet que afronta amb el Monestir de Sta. Maria, i una feixa de Valdesa.

Arnau de Bruguera, Batlle de St. Esteve, tenia horts i feixes a sa Nau, afronta a orient amb el rec del molí (el molí de St. Joan,) i a occident amb l'Albi (Aubi) un hort i un quadro terra sobre el molí de Sta. Eugenia (que deu ser el que hi ha més amunt de La Pietat, a l'altre costat de la riera) varies condamines a sa Nau afrontant a orient amb el mas Boneta. (Item té el benefici de fàbrica que reb en honor del Sr. Bisbe de P. Grau, G. Ermengou, P. Mostera, R. Joan i R. de Canyet.)

Pere Dalmau d'Alguer (S'Alguer) tenia un puig de terra en el lloc nomenat *sa corvatera*, i afronta a orient, a mig dia i a occident amb el litoral dels mar (és ço que en diem Castell) moltes terres a Castell, i un eixart de terra a Coll de Carts, una feixa a sa Contidia que afronta a Puig Anyadell i altre a Puig de Llobatons. (Item, té sis dies, o sexta part, i sexta part de un dia al molí de Castell per moldre-hi.)

Bernat Mauri d'Alguer, tenia una feixa a Coll de na Rossa un herm a Llobatons, un camp a Teixoneres, i terres a Castell i a Canyet.

Bernat de Colls, de Palamós, tenia dues feixes de terra a sa Nau, afrontant a orient amb P. Guàrdies.

Raimond Codalet, de Palamós, tenia una feixa a Pla de sa Nau.

Jacob Trill, de Palamós, tenia una feixa a Pla de sa Nau, i horts al mateix lloc.

Raimond Joan, tenia moltes terres a Castell, a Carts, a Pla de Castell, a Llobatons, a Puig Anyadell i a Planes.

Constanci de Colls, de Palamós, tenia terres a Pla de sa Nau.

Raimond de Pou, de Palamós, tenia una feixa a Pla de sa Nau.

Ferran de Prat, de Palamós, tenia una feixa a sa Nau.

Dolça, muller de P. de Vilar, de Palamós, tenia alguns horts a S'Alinar afrontant a orient i a mig dia amb el rec del molí, i a occident amb l'Albi.

Bernat de Bruguera, de Palamós, tenia feixes a sa Nau, i un camp a Prat de Pons.

Arnald Martí Ferran de Palamós, tenia dues feixes a sa Nau, una a Prat de Pons i altre a Roca de Fons.

Pere Vidal, de Palamós, tenia un hort a sa Nau.

Bn. Cernella, de Palamós, tenia vàries feixes a sa Nau, una de les quals afrontava a occident amb l'Estany de Palamós, una altre amb el Monestir de Sta. Maria del Mar.

Raimond Duran, de Palamós, tenia algunes feixes a Roques de Fons.

Maria, muller de Bn. Baichs, de Palamós, tenia una feixa a sa Nau.

Raimond de Canyet, tenia el mas seu dit de Canyet, un quadro terra a Prat de Canyet, algunes vinyes a Pla de Castell, una altre a Carts, i un camp a Llobatons.

Cilia, filla de Joan de Colls, de Palamós, tenia un camp a Prat de Pons.

Berenguer Gibert, de Palamós, tenia un hort vora l'horta de Palamós.

Pere Marca, de Vilarnau, i Dolça filla seva, tenien una borna en la qual habiten, una casa en el barri, i feixes a Vinyoles.

Maria Rossa de Vilarromà tenia un camp a Planes, un a Castell, un a ses Coromines i Terres a sa Devesa.

Ermessinda de Foixà, muller de G. sa Costa que fou militar, reconeix tenir per el Sr. Bisbe de Girona 4 migeres i una quartera de tersos, sensal que presten els tenedors del camp de sa Nau que fou de Arnald de Guàrdies i ara són G. de Castell, B. Bahich, M. Ferràn, G. Rotger, Constancio P. de Guàrdies, B. Gibert i Arnald Ferret. (Falten dos fulls.)

Ramon Vidal, clergue de l'esglèsia de Sta. Eugenia de Vilarromà tenia terres al lloc anomenat Pedró.

Bonanat Boga, de St. Joan, tenia terres a Seniar, a Valdesa, a Prat de Pons, i a camp de Pola.

Pere de Colls, d'Alguer, de St. Esteve, té pel Sr. Bisbe de Girona Sr. del Castell de Vilarromà la tercera part de 2 dies i 2 nits, i la tercera part d'un dia amb la seva nit al molí de Castell, i per cens fa 10 migeres ordi de la mesura de Monells.

També té un camp as Carts que afronta amb el litoral del mar.

Antoni Gifre de Vilarromà, tenia una vinya i bosc a Font Aguanta, i altres vinyes a Lorzells i a sa Palomera.

Agnès muller que fou de Pere Alverga de Palamós, tenia un camp a Puig d'Aguilar.

Bèrnat Martí de Colls, de St. Esteve, tenia un camp a Estany.

Pere de Pont, de Palamós, tenia un camp a Vulpiera, i una vinya i bosc a sa Palomera.

Cal remarcar que quasi tots els de Palamós tenien terres *a sa Nau* i això dóna a entendre que era conegut amb aquest nom tot el Pla, una petita part del qual era convertit en Estany, que seria segurament allà on ara es diu que s'hi bastiran les escoles.

A més d'aquest, hi havia l'Estany d'es Grau en aquell fondal entre càn Anguila i el mas de casa Pastors.

Cal notar també que en aquesta llista hi van compreses les masies de S'Alguer, però no sona el nom de la Fosca enlloc, que a ben segur deu ser d'us modern, perquè a usar-se llavors en alguna possessió hauria sortit.

(Seguirà)

LL. BARCELÓ I BOU.

A nostres llegidors

Al publicar el passat mes l'article titolat «La Sardana» incorrirem en la següent equivocació al descriure la 2.ª tirada de llargs de la 4.ª part.

En el primer paragraf de la pàg. 106, posàrem.

Si la tirada anterior s'ha començat i acabat a la dreta, la repartició de les dugues tirades serà la mateixa.

Deu dir. Si la tirada anterior s'ha començat a la dreta i acabat a l'esquerra, la repartició. etz.

També ens passà per alt inserir l'assignatura de l'autor que n'és En Jaume Costa, de La Junquera.

Preguem s'ens perdoni l'omissió.

Sil·luetes femenils

La mecanògrafa

Bonica i fràgil com una joguina, la mecanògrafa és l'encant del despatx. Esguardeu-la dient-li uns mots a sa formosor i us somriurà dolçament complascuda i sa boqueta roja—perfumat estoig de pedres fines—s'entreobrirà ricament, ofrenant-vos a la vista la blancor de les seves dentetes perlines.

Jo m'hi extasio comtemplant a la jove mecanògrafa com tecleja la febril música del comerç. Sos dits llargs, polids, ornats per unes ungles arrodonides, suaument rosades, teclejen la màquina que sospira resignadament baix la pressió de les mans emporprades. En sa cara embellida per el goig de viure si reflecta l'amor que sent a són treball i la alegria frèvola que neix espontàniament de la seva ànima blanca...

Escaienta i voluntoriosa minyona, que serveu la gentilesa de la flor i una alegria mig infantina, jo us adresso ma admiració.

c. PRUNEDA I BALOT

"Vilaníu,,

Amb motiu de l'homenatge a Narcís Oller

El gest de "La Veu de Catalunya" donant en són folletó les obres dels grans mestres de la novel·la nostrada, és, realment, heròic. No per guanyar-se les simpaties del gran públic, que les té totes, sino per l'actual generació literària.

I qué seria l'actual generació literària sense l'episme d'un Verdaguer, la lírica formidable d'un Guimerà i la delicadesa d'un Apeles Mestres? Això en l'ordre poètic. I en lo dramàtic, afegint-hi altres noms? No direm res de lo novelístic. Oller, Genís, Pin i Soler, Víctor Català.... Quants més ne podríem citar-ne! No cal. Ventura en tenim d'aqueixos carreus sobre els quals s'asseu de cara a tots els vents la nostra renaixença literària, base també, de la científica!

Com un pont entre les dugues generacions, s'hi posà aquell Maragall que ja sembla esdevenir llegendari. S'ha salvat l'abim? Qui pot respondre'n! Seny hi ha en la generació novíssima. Ens en valdrem? Tan debó!

Ja semblaven tradicionals. "La Febre d'or", "La família dels Garrigues", "Solitud"; i "La Veu de Catalunya" les reprodueix en un terç de pàgina i en lloc vistós. Qui no les acull amb simpatia? Fins els a qui són familiars hi fan ball-manetes. Conte com ha caigut en el cercle de llaminers el sol anunci de "Vilaníu"!

"Vilaníu" va sobtarnos en la nostra infantesa literària, després d'aquelles "Notes de color" que també prologà l'Ixart! I no parlem de "L'escanya pobres", ni de "La Papallona" amb tota la seguida de quadrets acoblats en volums vistosos, percassats per bibliòfils.

S'ha vingut parlant de revisió de valors, tasca iniciada per aquell *Xenius* inquiet. Què mellor revisió de valors que la tasca de reproduir part de la tasca de gent que algú ha pretès discutir?

De més a més "Editorial Catalana" ha donat "L'auca de la Pepa", d'En Pons i Massaveu; "Sang Nova", d'En Marià Vayreda, tant mal confós amb són germà, el gran paisatjista; "En Pere i altres contes", d'En Planas i Font; "Arran del cingle" d'En Morató; "Aiguaforts" d'En Gabriel Maura; "La puyalada" del citat Vayreda; "La Panolla" d'En Briz, i fins dos volums de coses de "Un tros de paper" escollides per el més *snoob* dels comentaristes del nou cents.

Tot això obra el cor a l'esperança d'una compenetració, d'una trajectòria per mellor enyorar les bases d'una avinentesa raonable, i més que raonable, lògica.

Ben vingut, enhorabona, aqueix "Vilaniu" que farà corbatre als que aïmen tot lo nostrat. Amb gran il·lusió el rellegiran aquells que guarden curosos el volum de coberta acigronada. Amb més dalit, encara, els que no coneixen la forta novel·la del autor de "Pilar Prim", coronada amb el premi Fastenrath, i que, a pesar de la *vellesa*, del gran Narcís Oller, pot fer brasset amb "Solitut" amb "Els sots ferèstecs"; amb "Jacobé" amb "Oratjol de La Serra", prosa moderna entre la més moderna, i amb les novel·les salabroses del empordanès Roger.

A l'Oller se li rendeix l'homenatge merescut. Hem d'alegrar-nos'en tots els que l'estimem i som d'els estimats. Qui va parlar-me molt d'ell fou el malaguanyat Morató. No el Morató, redactor en cap de "La Veu", sinó en Morató de "El Esquirol", aquell esboç de novel·la que s'hauria d'exhumar. Era, ai, Déu meu! per allà el noranta set o noranta vuit de la passada centúria.

Després de travessar Les Guilleries, entrava a Girona amb el cap bullint d'il·lusions de tota mena. En Morató! El troví al pastador d'un forn del carrer d'Abeuradors, posant llevat. Ell forner a Girona, jo fill d'un forner de una vileta Guilleria. Quan ens retrovarem a la redacció de "El Gironès", a la Ferreria Vella, no anava amb la pintoresca indumentària en que'l sobté a casa seva, sinó amb tern negre, el·legant, cavalcant en són nas pronunciat, els *lentes*, que mai abandonà.

Duia una obra d'en Narcís Oller.

Veieu si l'haig d'admirar a n'aquest mestre de la novel·la. Si fins porta el nom del gloriós Patró de Girona!

Poc després trucava al pis del gran novel·lista, allà en la Rambla de Catalunya, per presentar-m'hi sol i demanar-li original pel folletí de "L'Atlàntida", aquella revista que redactàrem amb Mossén Girts; amb en Manel Folch i Torras; amb en Falp i Plana; amb en Viola... Me confià un plec contenint una traducció —ell, el mestre traductor— d'uns "Poemets en prosa" del escriptor rus Ivan Tourgueneff.

Des de aleshores l'amistat amb el gran mestre ha anat posant arrels fondes, molt fondes.

I ara, en reeixir són "Vilaniu" me'l contemplo en efígie sobre ma taula de treball. Va amb aquell abric gris; calat el barret d'amples ales; tot enguantat i amb l'etern cigar als dits.

En carinyós homenatge. Oh, mestre!

ANTÓN BUSQUETS I PUNSET

Bon vent i barca nova

(Continuació)

El jovent, qui no podia estar-se de badar en l'eixida, arribà a adquirir un aire seriós i un mirar apassionat. Les figures, qui abarcaven l'edat de 14 a 18 anys, se miraven amb llanguidesa. A l'hereva, Na Carme, un minyó va regalar-li una rosa, i aquella rosa va portar un encens d'amor per a totes les germanes; amb ingenuïtat deliciosa la prenien i reprenien la flor-símbol i 'omplien de besos, com si totes fossin participants de l'arrobadora flaire que exhalava.

El mestre d'aixa, no seriós, gairabé sorrut, va dir a sa esposa un jorn dels que ja eren vetlla de la Festa Major.

—He pensat una cosa que ens ha d'ésser bona. Mai diries què? Des sarau de festa major no podem pas lliurar-nos-en. Jo només faria sortir sa gran.

Un calfret s'apoderà de la mestressa. Era el desvetllament de temors de conflictes amb els quals no hauria mai pensat.

—Tens raó, Bartomeu, fem sortir només sa gran.

Guardaren el secret fins a l'hora de la vetlla de la Festa Major en què una passada de músics, escampant sonoritats folles de joia per tota la vila, semblava que volguessin escampar-ne tota ombra de tristor, tota relíquia de pena.

Un aldarull revolucionari esclatà en la fillada i en diverses formes: xiscles, agitacions, cares llargues, mutisme, remugament.

—Què és això? Què us heu pensat?, cridava la parella daurada. Us creieu que irem al llit? Volem anar a sarau i fins que es faci clar.

Decantà a broma l'incident l'astut del pare:

—On voleu anar, on voleu anar, naps boals, si us adormiríeu?

La mare aguantava, sèria, l'assenyat propòsit.

—Calleu, calleu, si encara jugueu amb nines i ja voleu anar a perdre nits? On s'és vist això? Que hi vagi Na Carme a sarau amb sa seua tia i En Bartomeu si hi vol anar-hi una estona, i totes vosatres i jo, cap al llit.

De com les germanes s'ho compongueren per anar a sarau no ho sabé el poble; de les primeres famílies, però, qui penetraren al meravellós envelat, va ésser-ne una la del mestre d'aixa: les mosses davant, alçant el caparró en totes direccions, com ocellets qui admiren un boscatge inconegut, i els gràvids progenitors caminant passos enrera amb posat tristici de lluitadors vençuts i amb una amargantor al cor molt forta perquè endevinaven el que forçosament havia d'esdevenir.

III

Les quatre filles grans del mestre d'aixa s'empolainaren amb un vestit propi de festa major, i, de més a més, amb alguna joia. Totes quatre, vestides de blanc, amb una rosa vermella al pit, semblaven princesetes d'una reialesa inconeguda.

Envelats i Palaus qui aparen bastits per art de nigromància, avinents a despertar les ànimes jovençanes, a cobrir de fantasies les amors descloses, sobretot si es drecen vora la mar. La música de violins i de flautes té un tornaveu en el cant de les ones, i la copiosa llum dels salomons sembla una munta d'espurnes de la llum d'argent escapada de les aigües.

Les quatre novelles dançadores tremolaven de la dolça alegria de figurar com a protagonistes en aquell ambient d'amor.

Romp la música el vals, s'aixeca tota la volada de noies amb un gran fresseig de seda, com l'escotxeig d'un gran vol de perdius. Les filles del mestre d'aixa, del fons de l'envelat veuen venir devers elles, rissat de cabells, rissat de vestimenta, un dels hereus més rics de la població. Quina serà la preferida?, diu cada una, endevinant que el bon partit a elles s'atansa. Quan ja a entesa de paraula arriba el jove acabalat oscil·la com una busqueta temorega. Tanmateix, és un moment d'angúnia massa forta. Semblava que venia decidit i ara, esmaperdut i vacil·lant, s'entreté en l'elecció. De sobte es decideix, i, contorbat de realitzar un acte que serà tingut d'insòlit, per damunt les testes de les qui glateixen, convida a la dansa a la menudoia de la llar, a la bellíssima Gràcia, qui amb un vestit d'escàs valor, roman entre les àvies, per sa poca edat. Enrojola aquesta de vergonya i abaixa els ulls.

—Ala, ves-hi, beneitona, per què no?, exclamen les velles entre les quals hi havia la requerida.

Gràcia mira sa mare. Na Margarida no sap que decidir de sofriment i d'alegria que sent alhora. Haver-hi les quatre empolainades sense poder dansar, i sortir a la dansa la menuda amb vestit de cotó, faldilla fins a genoll i trena penjant. Mes el dansaire té cases i vinyes, i gran campades, i molts de valors! La trena d'or de la menuda li sembla un oripell arrencat dels cortinatges; tot el sarau li roda entre boires com si el món se capgirés.

—Ala, què fas, dona?, remugaven les comares, preveient afortunades noces.

—Ves-hi: no pots pas despreciar, féu, al capdevall, la dona del mestre d'aixa amb enfarfees de llengua.

I Na Gràcia sortí a dansar en braços d'En Joaquim de Puigverd, i de seguida va sentir-se la manifestació d'amor més sentida i seriosa que hom pugui demanar.

(Continuarà)

Una aventura

Traduït al Català per P. ULLASTRES

En Ramir va sortir de l'Ateneu molt poc satisfet. Tal vegada en tenia la culpa aquella maleïda explicació de psicologia literària que l'havia entretingut tota la tarda, i més que tot, el parloteig pausat i molestós d'aquell escriptor de coses banals, que defensava la necessitat moral del folletí perquè la seva ploma no arribava a més.

Res, senyors, el secret es troba en nosaltres mateixos. Nostre esperit és immens i la vida veritable és poca cosa per ell; si no li doneu a llegir una aventura, al principi la creurà i es llençarà al seu darrera, encara que després resulti la conquesta de un absurde o el *timo* més vulgar.

Aquelles paraules, mereixien per En Ramir, l'escriptor realista, sols desconsideració i despreci. El concepte que tenia ell de l'ànima no era tant pompos, i en quant a ell mateix, creia conèixer's lo suficient per no considerar-se inclòs entre els admiradors de fantasies de baratura.

De totes maneres, aquella tarda estava perduda irremisiblement. Començava a fer-se fosc, però encara volia treballar més d'una hora, per no avorrir-se i esperar el sopar.

Al anar atravessar el carrer del Príncep, en Ramir tingué que parar-se, per evitar que un cotxe que passava ràpidament l'embestís, deixant-li apenes l'impressió momentània de haver vist a una dona esplèndida, quin rostre, d'hermosura estranya, envoltat de cabells rossos, va creure reconèixer. Tal vegada ell havia vist en un altre ocasió aquells ulls verds que l'havien mirat un moment, amb l'indiferència que ens mira ja dona desconeguda, i a aquella boca de llavis petoners, hermossejada per el carmí.

Recordà un moment on podia havert vist aquella dona i ja va ésser suficient per a reconèixer-la: aquella venus, quina hermosa figura endolada li semblava veurer encara dins del cotxe, era la xamosa Lina Bianchetti, la gran actriu italiana que actuava llavors en el Teatre de la Comèdia.

En Ramir havia presenciat feia poques nits son *debut* en una tragèdia horrible, tremenda, que solsament en mitja hora de contemplarla, produïa un terror indescriptible.

Els periòdics havien recollit tots els rumors que circulaven entorn de la vida de la Bianchetti: són matrimoni poc afortunat, són divorci escandalós, comentaris durant una setmana de tot Nàpols; se comentava també l'anunci d'una venjansa que l'havia obligat a deixar el país nadiu i ademés l'existència d'una lesió cardíaca a la que Lina—la gran artista—no volia dar importància, per no sacrificar la seva carrera artística.

Totes aquestes notícies, en quines seria molt difícil apartar la fantasia de la vertadera veritat, havien poetitzat la figura de Lina amb la poesia robusta de les heroïnes de folletí; però res s'havia dit encara d'aquell dol rigorós, que En Ramir encara semblava ovirar.

Al reconèixer a Lina, va canviar de camí per veure-la baixar del cotxe, a la porta del teatre, i poguer contemplar sa bellesa i són art, doncs era un fervent admirador de la gran actriu. Però el cotxe enlloc de continuar pel mateix carrer, fins al «Teatre de la Comèdia,» girà pel cantó dels jardins i va desaparèixer entre els arbres i les plantes.

En Ramir recordà llavors que algú, li havia ensenyat, una ocasió, al passar per aquella plassa, la casa on vivia, durant la seva estada a Madrid, Lina Bianchetti.

I mogut per la curiositat es dirigí vers aquell lloc, ovirant imperceptiblement, davant una porta amb molt poca llum, el mateixa figura que el fascinà, des de l'escenari, inclinada ara aprop del cotxe sota la llum de gas, buscant nerviosament són diner, en el moneder que portava, al mateix temps que dues monedes de plata brillaven ja a les mans del cotxer.

L'escena era fàcil de comprendre: l'abús del cotxer davant aquella senyora estrangera s'endevinava desseguit, aixís com la resignació forzada de la Bianchetti, que pagava lo que li deien per no perdre el temps discutint en debades.

No podia presentar-se-li millor ocasió, per poguer parlar un moment amb la gran actriu.

Es dirigí al cotxer, li pagà el lloguer del cotxe, evitant aixís, que l'italiana pagués lo que li exigia. Mentre el carruatge s'allunyava, l'escriptor saludà amablement a l'artista, excusant-se per la seva intervenció.

Ella el contemplava tota estranyada, amb una mirada de gratitud, amb una d'aquestes mirades que les dones concedeixen a tots aquells que les complauen; s'inclinava amb coqueteria corresponent aixís al saludo del escriptor; però els seus ulls verds, enfosquits, miraven d'una manera estranya i misteriosa.

Gràcies!, moltes gràcies, —contestà en italià, amb veu que demostrava que encara estava un poc nerviosa. —Sento molt que s'hagi molestat per mí... No pagava la pena...

En Ramir s'excusà dient:

—Senyora... Estic satisfet perquè he pogut evitar un abús. A més admiro a vosté com a dona i com a artista.

Al oïr aquestes paraules, l'italiana semblà sofrir una conmoció. Dels seus ulls caiguèren algunes llàgrimes, i dirigint-se com espantada, cap la portal va dir:

No, per Déu... no digui això: vosté, és clar, no ho sab... Dispènsim però no puc entretenir-me.

Saludà ràpidament, i va desaparèixer com una sombra en les tenebres misterioses del portal.

L'escena havia sigut instantània, i les paraules pronunciades amb tanta rapidesa que En Ramir, va quedar allí sense saber que fer.

Què significava aquella mirada apagada, aquella nerviositat sens límits, i aquelles llàgrimes, al parlar-li del seu art?

L'existència d'un misteri! Misteri, que ningú havia pogut esbrinar, i que semblava influir poderosament en la vida de l'actriu.

De sobte un crit esgarrifós, terrible, donat per una persona, feu sortir a En Ramir de ses cavilacions.

Mirà en totes direccions i desseguida ovirà la casa d'ahont havia sortit el gemec, i per un dels balcons del segon pis, obert encara, li semblà sentir fressa de lluita, acabant aquesta amb la caiguda d'alguna persona, al mateix moment que se apropava a les vidrieres la sombra d'un home i tancava barroer les finestres, acabant d'aquesta manera aquest misteriós succés.

Sens perdre temps En Ramir mirà de trobar per aquella plassa un individu de representació i autoritat que l'ajudés a prendre una resolució i no va trovar a ningú que pogués esser-li útil, la plassa estava deserta; intentà anar pels carrers propers en busca de algun guàrdia, però com que el cas era urgent, obtà obrar per sí sol.

Va pujar l'escala, una escala dolenta i fosca, quins esgraons cruixien al posar-hi els peus. A la porta del segon pis hi havia un lletrero que deia. «Casa de pasatgers», i al costat un timbre que tocà ràpidament, — fent-se sentir a dintre — al apretar-lo En Ramir. Desseguida obriren la porta.

En el estret vestíbul, mal il·luminat, aparagué la figura de un home petit i rodanxó, vestit presumidament, amb robes usades, reflexant-se en el seu rostre una rialla falsa i despreciativa.

— La senyora Lina Bianchetti? — va preguntar nostre protagonista, una mica desorientat per aquella rialleta.

La cara d'aquell home havia canviat de sobte l'expressió xiroia per un gest trist no gaire natural.

— ¡Ah, signore—contestà amb veu baixa, en una barreja d'espanyol i italià.— A quí es, aquí està... Però usted no sabe... Una gran disgrazia... ¡Lina Bianchetti é morta!

— ¡La Bianchetti és morta!

— ¡Morta, signore!... Noi siamo consternati..., aterrados, signore, veramente.

Al sentir això, a En Ramir li vingueren esgarrifances de fret, però volgué sapiguer-ho tot i preguntà:

— De què ha mort? Quant ha mort?... Vull sapiguer la veritat.

— ¿Por que no, signore?... Havia venuto a mi casa enferma d'all cuore...

Questo è público...però hoy ha...sufrido un...colapso tremendi e noi la abbiamo trovato morta.

L'escriptor dissimulà.

Cercava en les mans o en les robes d'aquell home algun indici del crim que semblava respirar-se en l'aire d'aquella habitació trista però inútilment, no trobà ni un sol senyal que pogués servir de fonament al dubte.

— A quina hora ha mort?

— Esta mañana, verso le dieci, signore — contestà l'italià.

En la cara d'aquell home, perfectament serena, s'hi descobria la fina expressió de la dolenteria. L'hostaler era un infeliç o un *granuja* d'ofici. En Ramir va pendre llavors una resolució.

— Podria veure a la morta?

L'interrogat feu una reverència sens experimentar cap emoció.

— Porqué no, signore?

I seguit del escriptor obrí la porta d'una habitació il·luminada pàlidament per una llum rogenca. En Ramir sentí que els polsos li glatiaven amb violència; la impressió dolorosa del insomni s'apoderà d'ell, i els seus dits, que apretaven el bastó, s'afluixaren, fins casi, deixar-lo anar.

Amb el quadre que presencià, tament no n'hi havia per menys. Extesa en un bagul llarc, s'ovirava, un cos de dona habillat ricament; ses faccions, que el petó de la mort no havia pogut canviar, eren efectivament les de l'hermosa Lina, la flor de la Tragèdia, eren les mateixes que no feia gaire havia admirat en el carrer; però ara contemplava a una Lina més bella, més veritable, la verdadera Lina, la Lina que no havia pogut admirar mai en ses creacions artístiques.

La vestimenta negra i les atxes enceses completaven el quadre; al fondo de la sala, dugues senyores amb costoso capells, dues companyes de professió segurament, ploraven silencioses.

En Ramir contemplà detingudament el cadàver, s'acostà al fèretre i s'ajonellà. Això sols li serví, però, per augmentar els seus dubtes i fer més fosca sa confusió, aquella dona, sens dubte, feia algunes hores que havia mort, doncs els seus llavis glassats ja demostraven clarament que feia moltes estones que havia entregat són ànima a Déu.

En Ramir abandonà l'habitació mortuòria, perquè els seus ulls s'omplien de llàgrimes, fent-se preguntes impossibles de contestar. Ell havia vist, feia uns deu minuts, entrar a Lina a aquella estància; ell mateix la veia ara, morta i freda, amb les senyals de que feia moltes hores que havia finat. Com podia ésser això? El cas era tant estrany, que per dessorre de tots els fets, el dominava una sospita de dubte. Interrogà novament a n'aquell home, que havia permanescut callat, respectant en silenci el dolor que En Ramir semblava sentia per la mort de la gran actriu, doncs creia que era un dels seus amics.

— Efectivament és una desgràcia irreparable, però además d'això no ha ocorregut res més? Jo era al carrer quan he sentit, un crit, després fresa de lluita... i això era en aquesta estància... Vosté ho ha d'haver sentit.

L'hostaler s'apressà a respondrer:

—¡Ah signore!... Si, he vido... Yo también estaba allí... Quello grido lo ha dado una signora que ha venuto ahora di fuera. La vista del cadàver le ha producido un ataque horrible de nervios ¿Sabe?... É la hermana de la Lina Bianchetti.

—¡La germana!...

Aquesta paraula havia sigut per en Ramir una confessió, perquè aclaria aquell misteri, i gràcies a aquella revelació tot el dubte apareixia serenar-se.

L'italià continuava explicant —amb sa parla «bilingüe»— els antecedents de la germana de la Bianchetti i la seva semblansa amb Lina la gran actriu; l'acompanyava en tots els viatges, i solament al canviar de població, se quedava alguns dies per recollir l'equipatge, mentres Lina i llur companyia marxaven primer, per poguer començar més aviat les representacions. Aquell dia havia arribat de Saragossa aon havia actuat una temporada la companyia de Lina i no hi va haver temps d'avisar-la amb un telègrama abans de què marxés.

En Ramir després de l'explicació de l'hostaler, comprengué clarament tot a çó que en un principi li semblava tant misteriós. I se'n acava de convèncer al oïr en una habitació prop la sala, a una dona que plorava amb plor nerviós i intensitat creixent; era la germana,—que En Ramir va confondre, creient-se que era Lina— que refeta del seu desmai i donant-se compte de lo que passava, retornava a plorar per la desgràcia irreparable.

L'escriptor baixà l'escala per no sentir aquells plors que l'entristien. L'aire lliure li semblava més pur que mai, el carrer més clar i més hermós. Tocaven les vuit en el cloquer de l'esglèsia veïna.

Llavors va donar-se compte de que aquella hora, que volia emplear passejant, havia passat insensible, prop dels dolors vulgars i de la mort. I va veurer també, no sens abans ruboritzar-se, que ni havia hagut prou per forjar en sa pensa un folletí, per a no creure lo que veiem i passa cada dia en la vida veritable.

En Ramir tornà a l'Ateneu per donar compte, d'aquella mort que tant l'havia impressionat, però dubtant ja de són esperit novelístic en lloc d'explicar a sos amics tots els detalls de aquella aventura, va preferir dir-los'hi sencillament, sens entorpiment de cap mena, com succeeix en el transcurs de la vida:

—Lina Bianchetti, ha mort aquest dematí!

RICARD DONOSO I CORTES

(De la revista «Ilustración Española y Americana»)

Crònica local

La vinguda de la Banda del Regiment d'Assia, núm. 55, despertà força curiositat i entusiasme als palamosins. Seguidament d'arribada donà una serenata davant les Cases Consistorials i feu una *passada* pels carrers més centrals de la vila. Al compàs de la música seguia una corrua de xics i grans tot saltironant; semblava talment que arribéssim al Carnestoltes. Al Casino l'Unió estaven tots engalanats i allí fou on la Banda, després de tocar unes peces escollides del seu repertori, donà un lluidíssim ball de verbena. De la concurrència que hi acudí, no cal parlar-ne, hom ja sab que a Palamós som gent de gust!

Durant aquest passat mes, han estat en nombre considerable les audicions de sardanes que s'han celebrat als vespres; tant al Casino l'Unió, com al Centre Federal i davant l'Hotel Trias. setmanalment s'hi han tocat escollides sardanes.

Encara que la calor intensa que disfrutavem hagi minvat quelcom, hi ha bon nombre de banyistes a la platja que diàriament li donen un aspecte alegre.

Ha plogut bastant i és per ço que la temperatura és més agradable.

Durant unes setmanes, les síndries i melons han invadit el mercat quotidià.

A les Escoles Graduades de nois i noies, tornen a reempendre el nou curs de 1925-26. Aiximateix les de les Germanes Carmelites i el Col·legi de Sant Josep.

Fa curta estada entre nosaltres Mossèn Josep Roure, de Palafrugell.

També tenim entre nosaltres nostre benvolgut amic En Joaquim Bou.

Bon nombre d'estiuejants ens han deixat. Acabades les vacances són molts els que han de retornar a llur destí a reempendre el treball interromput per uns mesos calurosos.

Amb motiu de demanar augment de sou i no haver-los-hi estat concedit han anat a la vaga els obrers barrinaires i similars de l'indústria surotapera. Això ha fet que part dels homes i dones que treballaven amb lo produït pels obrers barrinaires, exhaurida la feina, han hagut de deixar el treball forçosament. La vaga dura unes setmanes i sembla que l'atur no és cap solució favorable per uns i altres, molt al contrari; el curs de la mateixa ha fet ressentir molt la manca de les matèries elaborades. No valdria més una solució harmònica entre uns i altres, comprensivament o cordialment i no haver de recórrer a actituds tan extremes i poc favorables? A l'hora que escrivim la present crònica continua en el mateix estat de desavinència ço referent a la vaga. A St. Feliu de Guixols, Palafrugell i demés pobles l'atur ha sigut idèntic i pels mateixos motius.

A «Reunió Familiar» donen algunes escollides funcions de teatre. A voltes acabada la vetllada celebren divertidíssims balls organitzats per aquesta lloable entitat, que resulten en extrem concorreguts. Al Casino El Port, també s'esplaien: setmanalment el dimecres en la terrassa toquen sardanes i ball de verbena; el dijous invariablement celebren ball per a la tarda. I cal mencionar els aimants del Terpsícore com no deixen de concorre-hi.

Ens descuidavem de dir que a l'Hotel Trias també quiscuna volta han efectuat distingits balls en el seu *hall*.

Per la festivitat de la Mare de Déu d'Agost, al «Teatre Carmen,» a més de programa de cine hi debutà una gentil parella de balls i una simpàtica cançonetista.

El Capità General de la Regió catalana Sr. Barrera ens feu una visita. Arribà procedent de St. Feliu de Guixols amb un magnífic yate i després de dinar a n'aquesta, sortí en direcció a diversos punts de la Costa Brava.

La popular revista de sardanes «Emporium» a publicat un retrat i una biografia de nostre volgut compositor En Josep Casanovas (Peixero). Admirem en la mencionada publicació barcelonina, la lletra i música de la sardana «Empordà» original del mateix autor.

La família Ernest B. Calbò, amb motiu de celebrar el Sant de la seva filla Maria Lluïsa, organitzà un magnífic ball al Saló del Casino L'Unió, bellament adornat. La distingida concurrència és divertí moltíssim amb els regals amb que foren obsequiats.

L'Alcaldia ha prohibit que els dies de mercat i a l'hora del mateix, es puguin els carros dels pagesos i venedors en el Carrer de La Roda. Per tal de que l'ordre es compleixi estrictament s'imposaran penyores als que deixin d'acatar les ordenances municipals.

En el port no deixa d'anotar-s'hi gran moviment de vaixells. Bon nombre de socs hi són descarregats com també carbó i aglomerat de suro.

Ha retornat de Suïssa la senyoreta Lluïsa Wincke, filla del Director de Manufactures de suro Sr. Enric. Ha sortit per Alemanya son fill Gonzàlez.

Ha sigut viaticat En Martí Viñoles Miró, pare del coadjutor d'aquesta parroquial esglèsia.

En el carrer Nou s'hi ha instal·lat un taller de boteria a carrec de N'Antoni Rosa.

Dues notes ben tristes per cert. En Montserrat Pujol conegut palamosí molt estimat de tots, ha deixat d'existir. L'acte d'acompanyament sigué complet i deixà ben posat en relleu les amistats i atencions que n'era mereixedor la seva bonesa. Morí el dia 17 prop-passat.

A Barcelona, morí la filla del benvolgut amic subscriptor de MARINADA N'Andreu Escoruela, actual Administrador de l'Aduana de Palamós. Els funerals celebrats a la nostra Parroquial revestiren un aspecte de gran condol. Que Déu aculleixi en la glòria a Na Maria del Pilar.

A ambdues famílies enviem el testimoni de nostra més sentida condolença

Moviment del Port

Vaixells entrats durant el Mes d'Agost de 1925

1, velero Joven Paquito; 2, vapor Vilafranca; 3, vap. Cigme; 4, vap. Landar; 5, vap. Barbara; 6, vap. Zapís; 7, vel. La Fiscanera; 8, vap. Guadiamar; 9, vap. Refrijasant; 10, vap. Occident; 11, vap. Cabo Higuer; 12, vel. Joven Paquito; 13, vel. Providencia; 14, vap. Fagistrand; 15, vap. Calderón; 16, vel. Carlo; 17, vel. María Luisa; 18, vap. Hektor; 19, vel. Clavileño II; 20, vel. Victoria; 21, vap. Eliane Busch francès; 22, vap. Fredrik Larsen anglès; 23, vel. Providencia; 24, vap. Mont Afel; 25, vap. Mont Sant; 26, vap. Carpio; 27, vap. Cabo Corona; 28, vap. Mar Negro; 29, vap. Fenchurch; 30, vel. Providencia; 31, vel. Lola Puigmal; 32, vel. Venezia Bella; 33, vel. Luisa; 34, vel. Providencia; 35, vel. Splendore; 36, vap. Castelar; 37, vel. Servol; 38, vap. Zapís; 39, vel. Giorgia. Total, 39.

Registre Civil

Mes d'Agost

Naixements: Joan Maymí Vila, Joaquina Sabaté Salvadó, Maria Gutierrez Sàbat, Luis Pagès Martí, Joaquim Ruhí Tusell, Mercè Alguacil March.—Total, 6.

Defuncions: Josep Gelabert Crosa, Consol Plaja Gallart, Catarina Viñas Matas, Motserrat Pujol Yllamola, Agustí Massanet Cané, Francisca Torrent Puig.—Total, 6.

Matrimonis: Lluís Mercader Albert amb Esperança Dalmé Dalmau.—Total, 1.

FRANCISCO SATORRA

LLOGUERS D'EMBALATS, ALFOMBRES, I CORTINES.
INSTAL·LACIONS DE LLUM I FORÇA :: DEPOSITARI EXCLUSIU
LÁMPARA LLEGÍTIMA TUNGSRAM (BUDAPEST) 1/2 VAT.

Carrer Major, 16 == **PALAMÓS**

Cuina Económica - Bon estat

de conservació - ES VEN

CUINA, 70 cm. llarg; 55 cm. ample; 38 alt. - FORN, 48 cm. llarg; 30 ample.
Es donará per 120 ptes.

Raó: Major, 26 - Merceria - Palamós

ANÍS DEL TIGRE
EL REI DELS ANISSATS

PROVEU·LO,
SENS DUBTE ÉS EL MILLOR

ENRIC LLADÓ

ARENYS DE MUNT
(BARCELONA)

Magatzem general d'Edicions i accessoris musicals

Especialitat en Violins antics i artístics . Lloguer de Pianos i altres instruments . Pressupostos per edició i administració de Produccions d'Art. Cordes CÉFALO, de fabricació especial per aquesta Casa.

Magí González Carrer de l'Hospital, 97, 1.er
— Barcelona

REGISTRADA

Rafel CARRERAS

Llauneria i Lampisteria

Instal·lacions per aigua, gas i electricitat.

CARRER BALTIMORE, 69

PALAMOS

Doctor Ramón Perpiñá Mas

Especialista en malalties dels ulls. Ex-alumne de les Facultats de Medicina de Paris i Barcelona.

Hores de visita: De 11 a 1 i de 4 a 6 i hores convingudes. Festius de 10 a 12.

Provença, 185. 1. 2
(Entre Aribau i Universitat)

Fábrica de CURTIDOS

Cordones :: Correas :: Cables y otros Artículos de Cuero

Toda clase de accesorios para la industria

Ramón Soteras

Ingeniero Industrial

Calle Balmes, 14 = Teléfono, 192.

MATARÓ - (Barcelona)

= Dirección Telegráfica y Telefónica =
MATARÓ - RAMON SOTERAS

Disponible

Calle Sant Vicente

Número 199

2.º interior

VALENCIA

--(DAVANT ELS
MOLLS G. V.
DE LA ESTACIÓ
DEL NORT)

FUNDICIÓ i Tallers mecànics i elèctrics

Tomás, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA

Telèfon Urbà n.º 242

Telèfon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immillorable, davant de la mar, de la estació

del passeig i al costat de l'administració d'automòbils

▣ Habitacions confortables ▣ Esplèndit saló menjador ▣

MACNIFICA SALA DE BANYS D'AIGUA DE MAR I DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

CASANOVAS

SASTRE

Ex-tallador d'importants cases de Barcelona - Trajos última creació
Gabardines - Impermeables - Especialitat en trajos d'etiqueta i uniformes
civils i militars

Palamós

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

Transports i Aduanes

Cases a Port - Bou, Cerbere, Irún i Hendaya

Carrer Cristina, 2. Telèfon 1692. Barcelona

EMILI NOYA

INSZAL·LACIONS

per aigua, gas i electricitat

Reparacions de maquinària

Carrer Major

Adroher Germans

Telèfon, 212. Apartat, 18

Telèfon interurbà, 3.

— GIRONA —

maquinària elèctrica.

material elèctric

Sastreria de Josep Viñas

Grans existències, dibuix i color alta novetat - Preus mòdics.

Carrer Cervantes, 5 (carretera)

PALAMOS

TALLER DE LLAUNERIA I LAMPISTERIA

Col·locació de canyeres per aigua i gas . Cristalls . Instal·lacions i

MATERIAL ELÉCTRIC

JOSEP FORASTER. Aixampli, 11. Palamós

Miquel Sala. Palamós

- Taller de Fusteria Mecànica -
Representant de la gran Companyia
de Segurs «La Unió i El Fénix Es-
panyol — Ademés contracta segurs
d'incendis, vida, accidents, enfer-
metats i ruptura de cristalls.

Paper per embalatge de taps.

PERE COLL-Palamós

Taller de Fusteria i Ebanisteria
Magatzem de Mobles de tota
mena . Es fan tota classe de tre-
balls d'encàrrec.

Notaries, 16 i 17

CALDERERIA I SOLDADURA AUTÓGENA

Construcció i reparació de calderes de coure i ferro - Instal·lació de tubos per
aigua, vapor i demás usos - Especialitat en soldaduras d'alumini, bronze,
ferro colat i estany-Instal·lacions i reparacions completes de cuines econòm-
iques, waters i lavabos, etz., etz.

Ramón Pagés - Passeig Castelar, 23 - Palamós

ALFOMBRES

TAPICERIES

LLENCERIA

H. Blanco Bañeres

Plaça St. Jaume

TELÈFON 190 A

BARCELONA

:: Call, 21 ::
St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIÓ DIRECTA DE TAPIÇOS
DE SMIRNA I PERSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS
A MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

Casa fundada en 1852

Sastreria de Joan Prat

Especialitat en uniformes

Ronda de Sant Pere, 7, entressol - Barcelona

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: R. CASAS

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA HISTORIA DE LA MÚSICA

Lliçons particulars i a domicili.

Maquinària i Articles PER A LES ARTS DEL LLIBRE

Tipos d'impremta. — Filets de coure. — Papers JOHANNOT Maderamen per a impremta. — Imposicions de ferro i de metall d'impremta. — Numeradors de ma i de platina — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per a impremtes, Enquadernacions i Fàbriques de Caixes de cartró — Les millors Màquines de cosir amb fi-textil sistema EGGER. — Instal·lacions completes d'impremtes. — Màquines noves i RECONSTRUÏDES per a IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENQUADERNACIO.

Rambla de Catalunya, 91 - Telèfon 3275 A
Telegramas "Artelibro".

Casa C. Gorchs i Esteve - Barcelona